

Nu de eerste paniek van het weerzien
langzaam uit mijn lichaam wegtrekt
schrik ik van de onzin die ik zojuist gezegd heb
maar ik was nooit goed in begroeten
het maakt niet uit
je maakt het goed
maar ik lees op je gezicht
de regels van het gesticht

Het geluk dat een stap voor je uitliep
heeft zijn sporen nagelaten
alles blijft verborgen zolang we blijven praten
doe alsof er niets aan de hand is
je lacht me uit
je lacht wat af
maar ik lees op je gezicht
de regels van het gesticht

Je verdedigt je met de moed der wanhoop
tegen nieuwsgierige blikken
maar jouw grote ogen zijn blauwe zwakke plekken
op de vlucht voor zeker weten
wie van je houdt
wie houdt je vast
en ik lees op je gezicht
de regels van het gesticht

Het wordt tijd om weer afscheid te nemen
voor de waarheid uit gaat lekken
uit mijn ooghoek zie ik de schaduw van de hekken
als er nou aan jou maar te zien was
wie hier vertrekt
en wie hier blijft
maar ik lees op je gezicht
alleen de regels van het gesticht